

fattet i Søren og Flaaden, den Ting, at Officererne ere forfremmede fra Kapitainer til Oberster eller fra Kapitainer til Kommandører, nedensfor deres Kammerater, der senere ere blevne forfremmede, saa at de ere komne til at staa i en anden Orden, og at Officerer, der ere udnævnte paa samme Dag til Oberster, ere komne til at staa i en ganske anden Orden, end de stode som Kapitainer, er Noget, som ikke virker gavnligt paa Manden hverken i Søren eller Flaaden. Den Maade, som jeg idetmindste havde tænkt, at Valgforfremmelseerne skulde benyttes paa, var, at man i det Hele fulgte Aldersordenen og kun i enkelte Tilfælde, hvor der kunde være Tale om en enkelt aldeles fremragende Personlighed, skulde man kunne tage ham, hvor han fandtes. Det er ikke den Maade, hvorpaa man har fortolket Loven. Valgforfremmelseerne ved Flaaden ere en gammel Ting hos os. I forrige Aarhundrede og endnu længere Tid tilbage skete Forfremmelseerne alene ved Valg, men det fremfaldte i Flaaden i Begyndelsen af Aarhundredet stor Jubel, da man gik over til at bortkaste disse Valgforfremmelse og indføre Forfremmelse efter Aldersordenen, idet de tidligere havde givet Anledning til Vilkaarlighed. Den Maade, hvor Valgforfremmelseerne ere de ældste og fra først af opfundne, er den engelske, men det er besynderligt, at man der — idetmindste var det saaledes Tilfældet tidligere, jeg veed ikke, om det er saa endnu — brugte Valgforfremmelsen i de lavere Rækker, men derimod ikke dristede sig til at gøre ved Forholdet i de høiere Rækker, hvor Forfremmelseerne skete efter Aldersordenen. Og, mine Herrer, De ville vistnok erindre det mærkelige Tilfælde, som fandt Sted i Slaget paa Rheden 1801, at Nelson var her under Admiral Parkers Kommando, endskiønt han dengang havde vundet Slaget ved Abukir og ganske vist var fuldtændig kvalificeret til at føre Kommandoen, og vistnok vilde have været Viceadmiral, dersom han havde kunnet blive det isølge Valg. Men man kunde ikke forfremme ham i den engelske Marine over de andre Admiraler, fordi man fulgte Aldersordenen. Jeg skal bemærke, at Udvalget isjor indskrænkede sig til at foreslaa; at hver anden Forfremmelse skulde ske ved Valg. Jeg skal ikke have Noget imod, at man i Undtagelsestilfælde kan foretage Forfremmelse ved Valg, naar det er en bestemt fremragende Personlighed, der egner sig dertil; men med Hensyn til den Maade, hvorpaa det hidtil er sket, kan det være nok at lade det blive ved de Officerer, som ere forbigaede, og ved de Byrder, som disse Valg allerede have paalagt Pensionskassen. Derimod maa jeg holde fast ved Aldersgrænsen overfor det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen), idet jeg tror, at det er langt retfærdigere og billigere end den Maade, man isjor vilde indføre i Lovforslaget, at det skulde overlades til Ministeren at affædig-

bet Antal Officerer, som er nødvendig, for at der kunde ske et bestemt Antal Forfremmelse hvert Aar.

Berg: Det foreliggende Lovforslag maa man, hvad ogsaa den ærede sidste Læser har gjort, betragte som et Led af de Lovarbejder, der høre til vort hele Forsvarsvæsen, og man kan ikke faae den rigtige Bedømmelse, naar det adskilles fra Bedømmelsen af vort øvrige Forsvarsvæsen. Jeg kommer derfor, idet jeg vil omtale dette Forslag, til kortelig at gaa ind paa Spørgsmaalet om vort Forsvarsvæsen i det Hele. Der er under Behandlingen af det tidligere Broderlovsforslag henvisst til Frankrig og lad gaa, jeg vil antage, at vi der kunne finde Betegnelsen for, hvad der er Forsvarets Maal. Det maa vistnok for Frankrig være at have sit Forsvar saaledes indrettet, at det efter al menneskelig Beregning kan tjene til at forsvare Landet og hævede Frankrigs Selvstændighed; men der kommer utvivlsomt et „Plus“ til efter Frankrigs Stilling. Jeg antager det for givet, at der ingen Fransmand er, der siger, at dette Maal for Frankrigs Forsvar er nok; men at Maalet endvidere maa omfatte efter al menneskelig Beregning Evnen til at erhverve det Tabte. Altsaa maatte Maalet være at kunne hævede det, man har, og om muligt at erhverve det Tabte. Naar man nu under denne Debat har henvisst til Frankrig og vil føre denne Betegnelse over paa os, saa maatte vi jo optage som Maalet for vort Forsvar dette: ei blot at ville hævede det, vi have, vort Lands Selvstændighed indenfor de nuværende statsretlige Grændser, men om muligt ogsaa at erhverve det Tabte. Dersom Nogen tør sætte dette Maal for Anlægget og Udviklingen af vort Forsvar, saa finder jeg det naturligt, at man siger, at Udviklingen af vort Forsvar ikke blot er et Samfundsanliggende ved Siden af andre af første Rang, men at det er et Samfundsanliggende, som i Betydning staar saa uendelig høit over alle andre, at man er berettiget til at sige, hvad man saa ofte vil sige, at vi maa og bør anstrenge os til det Yderste for Udviklingen af vort Forsvar. Dette: „til det Yderste“ er, som bekendt, noget ubegrændset, og man veed ikke, hvorhen man kommer for at naae det. Det gælder her om en overordentlig stor Forsagelse paa alle Punkter for den enkelte Statsborger i hele hans Liv, før han kan sige: nu har jeg for mit eget Vedkommende fyldstgjort, hvad dette Ord: „til det Yderste“ kræver, og dog er dette Ord ikke sjeldent brugt af Epiturfæere, jeg mener af Saadanne, som i hele deres Forhold ikke staa som Forsagelsens Mand, der ere villige til at ofre Alt for at komme til det Yderste i vort Forsvarsvæsen. Jeg tror imidlertid ikke, at Nogen tør driste sig til at sige, at det er Maalet for det lille danske Folks Forsvarsvæsen, efter menneskelig Beregning, at kunne ved egen Kraft ikke blot forsvare det, vi have, men ogsaa erhverve det Tabte tilbage. Jeg tror snar-